

oznanilo

Blagor tistemu,
ki se
mu posreči
živeti
vse dni
svojega življenja!

Jonathan Swift

**3. postna nedelja
med letom**

**letu VII /2010-16
28. februar 2016**

Ni nam vseeno

**Drugo in tretje duhovno delo usmiljenja:
Zmotne (nevedne) učiti**

in dvomljivcem (prav) svetovati

Ko človek pomisli na glagol »učiti«, »učiti se« ali »druge učiti«, se verjetno najprej spomni na šolske dneve, ko so nas učili, poučevali. Učitelj – učenec: jasno je, da prvi poučuje, drugi se uči. Kaj hitro pa se nam zgodi, da nas nekdo hoče o nečem poučiti, a v nas se lahko prebudi glas: »Kdo si ti, da me boš učil?« Duhovno delo usmiljenja želi preseči to človeško oviro.

Želi nas spodbuditi, da bi bili v skrbi za svoje bližnje (za njihov telesni in dušni blagor) dejavni. Včasih kdo reče, naj tedaj, ko mislimo, da moramo kaj povedati, spodbuditi, to tudi storimo. Če ti ni vseeno za svet, v katerem živimo, uči, opominjaj, spodbujaj.

Vzgjajamo z vsem

Sveto pismo nas uči in spodbuja: »Te besede, ki ti jih danes zapovedujem, naj bodo v tvojem srcu. Ponavljal jih svojim otrokom ter govori o njih, ko bivaš v svoji hiši ali ko hodiš po poti, ko legaš ali ko vstajaš! Priveži si jih za znamenje na roko in naj ti bodo za spomin med očmi.

Napiši jih na hišne podboje in na vrata« (5 Mz 6,6–9).

Zmotne (nevedne) učiti, poučevati bi lahko »aktualizirali« in napisali razmišljanje o pričevanju, kar pomeni, da govorimo, kar mislimo in verujemo, da vzgajamo z vsem srcem, kar smo in kjer smo. Verjetno se vidimo v različnih situacijah, ko si rečemo: »Tukaj pa je bolje, da sem tiho, da ne govorim, da ne povem, kdo sem (kristjan).« Na drugi strani pa je prav, da se vedno znova zavemo, da smo učitelji in vzgojitelji drug drugemu. Leto usmiljenja je lepa priložnost za to. Gre namreč za delo usmiljenja, ki ga lahko vršimo v okolju, kjer živimo.

Preprost recept

Tretje delo usmiljenja je dvomljivcem (prav) svetovati. Glede na to, da je eden izmed darov Svetega Duha dar sveta, bi se lahko ob tem ustavili ob Svetem Duhu. Kdo je Sveti Duh v mojem odnosu do Boga, v moji duhovnosti? Kakšno mesto ima? Koliko računam nanj, kdaj in kako se obračam nanj? Šele ko odgovorimo na ta vprašanja, lahko naredimo preskok in pogledamo, kje smo z delom usmiljenja in svetovanja.

Dve leti svojega življenja sem preživel v Bruslju. Živel sem v samostanu s patrom, ki je veliko časa preživel v »pogovorni sobi«. Tam ni bilo veliko

spovedi, veliko pa jih je prihajalo na pogovore. Zaupal mi je, kako se »pripravlja« nanje. Poudaril je dvoje: redno prebiranje Svetega pisma. To ne pomeni, da bi skrbno izbiral odlomke in se s tem pripravljaj, ampak je bral in pustil, da se Njegova beseda, Njegov duh naseli v njegovo notranjost. Drugič pa je poudaril dejstvo, da redno moli k Svetemu Duhu za razsvetljenje, da bi mu Duh dal pravo misel, pravo besedo ob pravem času. In na koncu je dejal: »Ne boš verjel, deluje.« Recept je torej preprost in uresničljiv za vsakega izmed nas.

Odgovornost za druge

Ko prebiramo Sveto pismo, smo presenečeni, koliko dvoma, dvomljivcev srečamo: Mojzes, ki je dvakrat udaril po skali, da je pritekla voda in je žejno ljudstvo pilo (4 Mz 20,11); potem Peter, ki začne toniti in mu Gospod očita: »Malovernež, zakaj si dvomil?« (Mt 14,31); Jezus učencem pravi: »Kaj ste preplašeni in zakaj vam v srcu vstajajo dvomi? Poglejte moje roke in moje noge, da sem res jaz; potipljite in pogledajte, zakaj duh nima mesa in kosti, kakor vidite, da imam jaz!« (Lk 24,38–39); Jakob priporoča pridobitev modrosti in pravi: »Prosi pa naj v veri in naj nič ne dvomi. Zakaj kdor dvomi, je podoben

morskemu valu, ki ga veter dviga in premetava» (Jak 1,6).

Sveto pismo nam daje konkretne smernice in spodbude. Temelj naj bo trdna vera. Ko pa (mislimo, da) je treba svetovati, se prej obrnimo k Svetemu Duhu, da bomo tudi v tem pomembnem dejanju »njegovo orodje«.

Ob duhovnih delih usmiljenja vse bolj ugotavljamo, da nas spodbujajo k skrbi za druge. Ne gre samo za to, da bom jaz srečen, da bom jaz dober, da bom jaz plemenit, da se bom jaz odrešil.

Sreča ni v danes tako izpostavljenem »jaz«, ampak v čutu in odgovornosti za druge.

Zato 2. vatikanski koncil in številni dokumenti po njem poudarjajo »občestvo«, »občestveno duhovnost«. **Naj bo leto usmiljenja priložnost za vsakega izmed nas, da svoj pogled usmeri k drugemu.**

p. Andrej

**Ne moremo narediti
Velikih stvari -
le drobne stvari
z veliko ljubezni.
Mati TEREZIJA**

Krščanski pogled na post

»Kadar pa se ti postiš, si pomazili glavo in umij obraz. Tako ne boš pokazal ljudem da se postiš, ampak svojemu Očetu, ki je na skritem. In tvoj Oče, ki vidi na skritem, ti bo povrnil« (Mt 6,17-18). Vrednost našega posta naj presoja Bog in ne nekakšno »neodvisno razsodišče« ali pa kar lastna samohvala. Post ne išče zunanjih učinkov, čeprav so ti »navrženi«.

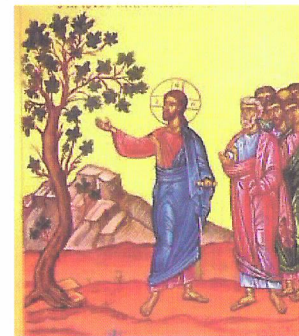
Zavedati se moramo pravila: Ne govori o postu, dokler nisi spregovoril o zveličanju, o Božjem kraljestvu, o svetosti! Post je samo eno od sredstev na poti do dosege teh neprecenljivih dobrin. V Svetem pismu odkrijemo v odnosu do posta pozitivni in kritični odnos. Post sam na sebi je nekaj dobrega in priporočljivega; izraža nekatere temeljne religiozne naravnosti: spoštovanje do Boga, priznanje lastnih grehov, odpoved telesnim poželenjem, dobrodelnost in solidarnost z revnimi itd. Toda kot vse zgolj človeško, se more sprevreči v razlog za ponašanje. Dovolj, da pomislimo na farizeja v templju, ki se hvali: »Postim se dvakrat na teden« (Lk 18,12). Odkriti moremo, da je bil post vedno znova napačno razumljen. Tudi v stari zavezi je moral Bog

kritizirati in opozarjati na pravo pojmovanje in izvrševanje posta, takšno ki je » n j e m u vseč«.

Hvalnica božjemu usmiljenju

Na tretjo postno nedeljo beremo Lukovo poročilo o dveh nesrečah, ki sta razburkale tedanjo javnost, mnogi so se obrnili na Jezusa in ga prosili za razlago.

Prilika o nerodovitni smokvi, ki sklene evangeljski odlomek, je Jezusov odgovor na pereče vprašanje trpljenja, nesreč in tragedij, ki se dogajajo v vseh časih človekovega obstoja.

Zadušen upor Galilejcev in padec stolpa v Siloi. Evangelij je vpet v življenje, zato v vseh dogodkih, ki ljudi prizadenejo, išče ključ do smisla. Med romarje, ki so za veliko noč prihajali v Jeruzalem, se je pomešala tudi uporniška skupina zelotov, borcev proti okupatorjem – Rimljanom. Pilatova policija jih je izsledila in med veličastnim obredom v templju z njimi krvavo obračunala. Luka pravi, da je bila njihova kri pomešana s krvjo darovanih živali. Kakšen strašen prizor, ponižanje templja in Judov! Po tedanjem prepričanju je bila vsaka nesreča kazen za greh. Tudi padec stolpa v Siloi, ki je pod seboj pokopal osemnajst žrtev. Jezus na oba dogodka odgovori ne na ravni pričakovanj njegovih sogovornikov, ampak čisto na drugi, globlji in duhovni ravni. Najprej zanika povezavo med nesrečo in osebnim grehom. Ljudje so

pričakovali, da bo Jezus obsodil Pilatovo krutost ali nepremišljenost galilejskih upornikov. Tudi, da bo krivdo za padec stolpa v Siloi pripisal nesposobnim graditeljem ali naivnosti tistih, ki so v takem stolpu prebivali. **Jezus pa odrine globlje, tja, kjer se izmikamo sebi, svoji grešnosti in notranjemu nasilju in znamo le s prstom kazati na druge.**

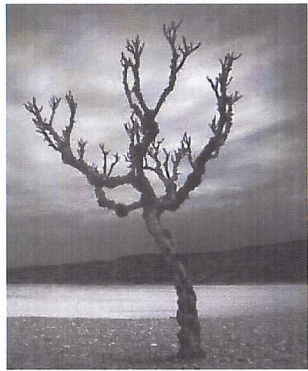
Če se ne spreobrnete, vas vse čaka enak konec. Jezus tu zagotovo ne misli na naš fizični konec. Popelje nas k resnični in presežni vrednosti našega življenja. Konec človekovega enkratnega dostojanstva, konec njegove bogupodobnosti, smrt duše in srca so hujše tragedije kot Pilatov pomor upornih Galilejcev ali kot padec stolpa v Siloi. Spreobrniti se v tej luči pomeni obrniti se k samemu sebi, k domovanju božje podobe v nas. Z drugo besedo, to pomeni, da izberemo zaupanje in predanost.

Jezusov nasvet je preprost: Vsak obrat srca (spreobrnjenje) k zaupanju lahko spremeni obličje zemlje. Tako kot Jezusovi sogovorniki tudi kristjani v presojanju dogodkov največkrat ostajamo na površju, na ravneh zemeljske, politične, sociološke in psihološke razlage dogodkov v

svetu. Jezus nas napoti globlje. Nesreče so znamenja, ki nas prebujajo k bistvenemu, odpirajo nas k duhovni dimenziji našega bivanja. Spodbujajo nas, naj bistvenega ne prelagamo na jutri. Zato njegov klic: Spreobrnite se in verujte evangeliju!

Pusti jo še letos, da jo okopljem in jo pognojim. Nerodovitna smokva je lahko podoba človekovega življenja. Smokva raste v skromni, kamniti zemlji, lega vinograda ji ustreza. Tako kot človek, ki raste v trdih razmerah življenja. Podoba vinograda je tu lahko

podoba človekovih želja, njegovih hrepenenj in sanj. Da smokva lahko ostane v vinogradu, v tem pisanem življenju,

mora prinašati sadove. Če postane nerodovitna, je nekoristna. Vendar je vinogradnik potrpežljiv in zaupa: okopal jo bo in jo pognojil. Vinogradnik je podoba Boga, potrpežljivega in usmiljenega Očeta. Za leto dni nerodovitni smokvi, ki že tri leta ni prinašala sadov, podaljša življenje. S tem podaljša možnost za rast in prinašanje sadov. To podaljšano leto je simbolično, traja lahko desetletja, včasih celo do smrtne postelje. Bog se od človeka nikoli ne umakne, s svojo milostjo okoplje zemljo, na kateri raste človekovo drevo življenja. Pognoji jo, obdari z dodano vrednostjo znamenj,

ki človeka vabijo k preprostem obratu srca, k zaupanju v neskončno Ljubezem. Leto usmiljenja, sveto leto! Darovano nam je, da se uglasimo z Jezusom in skupaj zapojemo hvalnico božjemu usmiljenju.

ČE PREŽIVI, MU NE ODPUSTIM

Matejček se je skregal z bratom Mihcem. Preden je šel zvečer spat, je redno zmolil večerno molitev z mamo, tokrat mu je mama rekla, da se mora najprej spraviti s svojim bratom, preden bo začel moliti. Toda Matejček tega ni hotel storiti. Mama se je na vse načina trudila, da bi ga prepričala, a Matejček ni popustil. Končno mu je rekla: »Kaj pa če Mihec ponoči umrje? Kako se boš počutil ob misli, da je umrl skregan s teboj?« Matejček se je zamislil, potem pa rekel: »V redu, odpuščam mu, a če bo jutri zjutraj še živ, bom spet skregan z njim!«

Otroška prigoda, podobna našemu ravnanju, čeprav nas Jezus evangeliju opominja, naj odpuštim svojim bližnjim, preden pridemo pred Boga.

PRI MOLITVI SEM TAKO RAZTRESEN

Silno me muči, da sem pri molitvi, kadar molim sam ali tudi skupaj z drugimi, pogosto strašno raztresen. Misli mi uhajajo drugam, potem se za hip spet zberem, pa kmalu se znova izgubim. Kaj naj storim, da bi bila moja molitev bolj zbrana in rodovitna? (Danijel)

Katekizem katoliške Cerkve (Kompendij) v poglavju o molitvi piše tudi o »molitvenem boju«, kajti »kdor moli, se bojuje zoper samega sebe, zoper okolje in zlati zoper skušnjavca, ki stori vse, da bi človeka odvrnil od molitve«. Naštevava tudi težave pri molitvi. »Raztresenost je pogostna težava pri naši molitvi. Odvrta pozornost od Boga in nam more odkriti tisto, na kar smo navezani. Tedaj se mora naše srce spet ponižno vrniti h Gospodu. Molitev ogroža tudi suhota. Kdor premaga suhoto, se more v veri oklepati Gospoda tudi brez občutene tolažbe. Naveličanost je oblika duhovne lenobe, ki nastane zaradi popuščanja v čuječnosti in zaradi

malomarnosti srca.« Izkušeni duhovni voditelj p. Tomaš Špidlik modro svetuje: »Danes se ljudje ne zberejo lahko. Psihološko ustrezen se zdi nasvet: moliti kratko, toda pogosto. Posvečati delo z dobrimi nameni in t.i. 'zdihljaji'. Tako bo molitev nehala biti obremenjujoča dolžnost, začeli bomo moliti tudi brez besede.«

Iz svetega evangelija po Mateju

Bil je gospodar, ki je zasadil vinograd, ga obdal z ograjo, izkopal v njem tlačilnico in sezidal stolp; in dal ga je v najem vinogradnikom in je odpotoval. Ko pa se je približal čas trgatve, je poslal k vinogradnikom svoje služabnike, da bi iz njega prejeli pridelek. Vinogradniki pa so njegove služabnike zgrabili in enega pretepli, enega ubili, enega kamnali. Poslal je spet druge služabnike, več ko prej, in storili so z njimi prav tako. Nazadnje je k njim poslal svojega sina, misleč: 'Moje sina bodo spoštovali.' Ko so vinogradniki zagledali sina, so rekli med seboj: 'To je dedič! Dajte, ubijmo ga in se polastimo njegove dediščine!' In zgrabili so ga, vrgli iz vinograda in ubili. Kadar torej pride gospodar vinograda, kaj bo s temi vinogradniki storil?« Rečejo mu: »Hudobneže bo hudo pokončal in vinograd bo dal v najem drugim vinogradnikom, ki mu bodo ob svojem času dajali pridelek.«

SVETNIK TEDNA

S v e t i Aleksander - škof

Kot škof je vodil aleksandrijsko cerkev v letih 3012 do 328. Doživel je torej dan, ko je bila Cerkev v mogočni rimski državi po h u d e m

preganjanju leta 313 z milanskim ediktom dobila svobodo. Moral pa se je spoprijeti z eno največjih herezij v prvi Cerkvi, z arijanizmom, naukom, ki je trdil, da Jezus ni pravi Bog in da njegova mati Marija ni Božja Mati. Ta zmeta je bila obsojena na vesoljnem cerkvenem zboru v Niceji. Aleksander je bil patriarh, katerega oblast se je raztezala na ves Egipt, Peteromestje in Libijo. Aleksandrijska sinoda in torej nato nicejski vesolj cerkveni zbor sta razglasila to, kar še danes molimo vmašni veri, da je Jezus "rojen, ne ustvarjen, enega bistva z Očetom.

Zbiramo stvari za **Flohmarkt / Boljši sejem**. Lepo prosim za vašo velikodušno pomoč.

OZNANILA

1. Iskrena hvala vsem, ki ste na kakršen koli način pomagali pri pripravi slovesnosti ob zlati poroki. Iskrena hvala ge. Anici Hren, ki si je vzela veliko časa, vse z veseljem pripravila in vodila celotno priprave prostora in pogostitve.
2. Lepo vabljeni vsi, ki redno prihajate k svetim mašam, da v cerkev prijazno povabite tudi druge, ki so prej redno prihajali k bogoslužju ali so na novo prišli živeti na Dunaj.
3. Prošnja za vse - ko je kdo bolan (ali doma ali v bolnišnici), naj sporoči, da ga lahko obiščemo tudi v času bolezni.

SVETE MAŠE

NEDELJA, 28. februar 2016

3. postna nedelja

9.30 za zdravje

NEDELJA, 6. marec 2016

4. postna nedelja

za + Franca Horvat obl. in starše Kupčič

**Motiti se je človeško,
v zmoti vztrajati pa neumno.**
latinski pregovor

**Uspeh pomeni,
da greš od neuspeha do neuspeha,
ne da bi pri tem izgubil voljo.**
Winston Churchill

**Goro bo premaknil le tisti,
ki je začel
s premikanjem kamenčkov.**
kitajski pregovor

Naj bo vaše srce kot drag kamen –
malo prostora zavzame, je pa veliko vredno.
Naj bo vaša roka kot angel –
ne opaziš ga, a te povsod varuje.

Naj bo vaša beseda kot cvet –
majhen je, pa prinese sonce.

Naj bo vaša misel kot zvezda –
drobna je, pa vodi sredi noči.

Naj bo vaše življenje kot potok –
skromen je, pa toliko cvetja zaliva.

Naj bo vaše srce kot mesec december –
zadnji je, a prinaša popolnoma nov začetek.

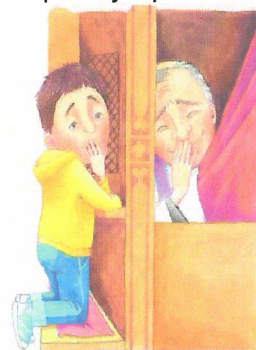
Naj bo vaše srce kot advent –
teman je, a podarja največjo Luč.

Naj bo vaše srce kot Jezusovo –
v hlevu je, pa podarja kraljestvo.

STE SE DANES ŽE NASMEJALI?

Župnik je pri verouku nemirnega Gašperja večkrat opomnil. Ker opozorila niso zalegla, mu je končno strogo dejal: »Gašper, zavedaj se, da delaš greh, ko nenehno motiš verouk!« »Gospod župnik, zakaj pa potem pri maši molite: Ne glej na naše grehe, ampak na vero svoje Cerkve?«

Slovenski pastoralni center

Einsiedlergasse 9-11, 1050 Wien

Telefon: **0660/ 657 94 33 (Matija)**

Skype: **Tratnjek Matija**

elektronska pošta: **info@spc-dunaj.net**

internetna stran: **www.spc-dunaj.net**

facebook naslov: **SPC Dunaj**

Odgovarja: **Matija Tratnjek**

Jezus jim reče:
»Ali niste nikoli brali v pismu: 'Kamen, ki so ga zidarji zavrgli, je postal vogelni kamen; Gospod je to naredil in je čudovito v naših očeh.'
Zatorej vam pravim, da se vam bo božje kraljestvo vzelo in dalo ljudstvu, ki bo dajalo njegove sadove. Ko so veliki duhovniki in farizeji slišali njegove prilike, so spoznali, da govori o njih. Skušali so ga prijeti, pa so se zbalii ljudstva, ker ga je imelo za preroka.